

ливо цінно, бо таке спілкування породжує не лише ідеї, а й можливості їх реалізувати. У моєму житті була така єдина зустріч: із Георгієм Філіпчуком, який тоді був міністром охорони навколишнього природного середовища. Результатом нашої розмови став тритомник "Моя Україна", над яким я працював майже чотири роки, об'їздив машиною понад 27 тисяч кілометрів: від озера Синевир на Закарпатті до гомільшанських лісів на Харківщині (неподалік кордону з Російською Федерацією). До цих книг увійшли світлини історичних пам'яток: замків, церков, парків. Без перебільшення, це – унікальний тритомник, його дарували президентам, міністрам, високопосадовцям з інших держав. Мені це особливо приємно.

– У Вашому творчому доробку є книга про вокзали. А які особисті спогади Вас пов'язують з вокзалами?

– Вокзал для мене – це тривожний подих дороги. Пригадую, коли я їздив на навчання в університет, то добрався автобусом із Новоселиці Снятинського району до вокзалу Снятина. Дорогою завжди хвилювався чи встигну, чи потраплю у поїзд Чернівці–Львів, якщо він буде переповнений. Одного разу взимку я таки спізнився і аж розплакався від того, що пропущу лекції. На вокзалі мені довелося чекати ще кілька годин до нічного поїзда.

– Яка світлина залізничної тематики особливо дорога Вам?

– Маю дві такі фотографії. Перша – портрет Георгія Кірли, який йому дуже подобався. Якогось дня, коли Георгій Миколайович був ще начальником Львівської залізниці, ми разом пили чай і розмовляли. Одної миті, я побачив, що освітлення особливо

вдале і схопив фотоапарат. У той же час із відчиненого вікна війнув вітер, який підхопив галстук Георгія Миколайовича і закинув йому на руку. В цю мить я встиг кілька разів натиснути на кнопку. Вийшла чудова жива

робота. Це фото у вигляді великого портрета я подарував Георгію Миколайовичу.

Друга світлина – це форзац із нової книги про залізницю. У цьому фото використано ефект соляризації. Коли друкувалась книга,

то друкарі відкладали для себе по великому формату цього зображення. Це – найкращий доказ високомистецького рівня світлини, бо її сприймають, як картину. Радий, що мені це вдалося. Хочу представити це фото на міжнародних виставках. А для згаданої книги така ілюстрація наче заспів. Це – залізниця, побачена моїм серцем, душою через призму любові до колії та людей, які на ній працюють.

– Які ваші плани на наступні альбоми?

– Прагну, щоб кожна моя наступна книга була кращою за попередню. Маю намір до кінця наступного року зробити вже згадану панорамну залізницю у порох року. Вже формую свій каталог для майбутньої роботи. З наступного року поїду тими дорогами і місцями, які особливо привернули мою увагу під час роботи над останнім альбомом. Маю список таких місць. У певну пору року вони виглядатимуть ще чарівніше. Поїду автомобілем, бо поїзд чи моториса дає короткотермінову присутність, а художнє фото вимагає часу, треба посидіти, почекаати відповідного світла, "поворожити" і "начарувати" неповторний мистецький подарунок для улюбленої Львівської залізниці.

– Бажаємо Вам успішної реалізації творчих задумів!

Із гостем редакції розмовляла
Ольга ПАДКОВСЬКА

Фото Василя ПИЛИП'ЮКА
Вгорі ліворуч – обкладинка книги
Василя Пилип'юка, присвяченої
150-річчю Львівської залізниці

